

קונטרס
יקרא דמלכא
המבואר

מכבוד קדושת מרן
בעל היקרא דמלכא זי"ע
עם ביאור משולב על דברי קדשו
בהוספת ציונים והערות

פרשת וישב

מכון
"מעיינות הרים"
זוועהיל

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

הביאור נערך לפי הבנתנו הדלה, ואין בדברים משום הכרח שזו היתה כוונת קדשו,
וכל המטרה היא רק לקרב הדברים שיהיו מבוארים לעיני הלומדים,
ואדרבה נשמח אם תודיעונו על כל טעות או הבנה אחרת:

נדבת ידידנו החשוב
הרב **אברהם ברגר שליט"א**
לרגל שמחת
הולדת הבת
בשעתו"מ

מכון
"מעיינות הרים"
זוועהיל

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

נערך ע"י הרב"ג ר' אברהם זילבר שליט"א
בן מורנו ראש הישיבה שליט"א

כל הזכויות שמורות למכון "מעיינות הרים"

להוצאת ספרי הצה"ק לבית זלאטשוב – זוועהיל

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

רח' האדמו"ר רבי שלמה מזוועהיל, בית ישראל

ת.ד. 5088 ירושלים 91050

טל: 052-7646061 פקס: 02-5326464

פרשת וישב

תשי"ז

הפרשה מרמזת עניני תשובה. וישב, עשה תשובה. מגורי אביו, מפחד של אבינו שבשמים. הענין כל המתקת הדינים נתקנים על ידי יראת ה' ופחדו ממנו, כי הדינים באים מיראות נפולות וחיצונות והם פגעי העולם והבליו.

❁ ביאורים ❁

של אבינו שבשמים. וזהו טעם הענין, כי כל המתקת הדינים נתקנים על ידי יראת ה' ופחדו ממנו, כי הדינים באים תמיד מיראות נפולות וחיצונות, והם פגעי העולם והבליו, שכאשר האדם לא זוכה, הרי הוא מתמלא חששות ויראות מכל מיני דברים מדומים, והקב"ה שולח אותם אליו כדי להעירו לבטוח בו וליראה רק ממנו, וכאשר האדם מתעורר לבטוח בהקב"ה ולהיות ירא רק ממנו יראת הרוממות מפני כבודו יתברך, הרי ממילא כל היראות והפחדים האחרים נופלים מאליהם.^ב

וישב מלשון תשובה מיראת אביו שבשמים וכזה מעלה היראות הנפולות / היראה של הצדיק שורף התאוות / תכלית הבריאה להיטיב ומיד בתחילת השעבוד התנוצץ אורו של משיח / ענין החלפת הקטן בגדול בעקב ובניו / הכל לערך ניצוצי הקדושה.

פרשתנו פותחת בכתוב (בראשית לז, א): 'וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מְגוּרֵי אָבִיו מֵרִמּוֹת לָנוּ עַל עֲנִינֵי תְּשׁוּבָה, 'וַיֵּשֶׁב' מלשון עשה תשובה, 'מְגוּרֵי אָבִיו' לשון מגור ופחד, ללמדך שצריך לעשות תשובה לא מפני יראת העונש של דיני הגיהנם, אלא מיראת הרוממות, מפחד

ציונים והערות

א. ראה ספר אור המאיר (דרוש לראש השנה): 'וכלל זה נקוט בידך, וזהו תכלית המתקת הדינים הנראה בספרים, היינו בהיות האדם מתיירא ומתפחד ברתת וזיע, מפני רוממות וגדלות אלהותו יתברך, עד שנתמלא בושח וכלימה ובטל ממציות, אזי נמתקין כל הדינים בשורשם, ורב טוב על כל ישראל, ולדעתי יש לכנות את הזיע שהאדם נתמלא מחמת מורא ופחד מהדר גאונו יתברך, לנהר דינור, שהמלאכים טובלים את עצמם, דאיתא בספרים (ר' חגיגה יג, ב) שנהר נעשה מזיעת החיות הנושאים את הכסא, ומגודל הפחד והמורא מזועים, ובנהר זה טובלים המלאכים, ודוגמתו בעולם הזה, התועלת לנשמות לטבול בזיע שנתמלא ממורא ופחד נורא אלהים, ויכול לעלות בפנימיות מחשבתו, ולראות

את פני אלהים חיים'. ב. ראה ספר יושר דברי אמת (אות יז): 'והנמשל הוא, שמי שיש לו יראת ה' ואהבתו בוער בלבו תמיד כאש, אבל עדיין אינו מבורר לגמרי, ולפעמים נתעורר בו אהבה רעה או יראה רעה או התפארות גרוע כו', ידע בבירור שזה נזדמן לו מאת השי"ת, למשל בענין יראה כשרואה דבר שיש לו לפחד ממנו, כמו נכרי או כלב מפוחד, ומתעורר בלבו יראה מדבר זה, ידע כי מן השמים שלחו לו דבר זה, מחמת שנתרחק ונפל במחשבתו מיראת השי"ת, ורוצה המלך לקראו ליראתו, ושולח לו זה השליח המפחד של השבירה שבעולם הזה, ואם נלבב יזכור ויברח מזה היראה ליראת המלך, הואיל ודבר זה בא לקראתו להזכירו לילך ולהתקרב מהר אל המלך, ומה לו להתרצות

אלה תולדות וכו', אלה פוסל הראשונים, הם כל בני עשו וחייליו ואלופיו,

❁ ביאורים ❁

מוסיף הכתוב ואומר (בראשית לז, עשו וחייליו ואלופיו, שנמנו ב): 'אלה תולדות יעקב יוסף וכו', תולדותיהם בסוף פרשת וישלח, והם אלה פוסל הראשונים, הם כל בני

ציונים והערות

חפצים עליך ללכת דרך שער יפו. (דרך שער שכם לא היה עירוב). שאל ר' יוסף את רבנו הכיכר לא יפחד ללכת יחידי, לבדו, דרך שער שכם, בין הערבים, היה זה בתקופת הפוגרומים, שהערבים היו פוגעים בכל יהודי שנקרה בדרך, הכיכר לא ירתת. ענהו רבנו: - תדע, שאין מקום לשני פחדים... ומי שיש לו מורא שמים אין לו מורא בשר ודם'. ג. ראה רש"י ריש פרשת משפטים (שמות כא, א): 'כל מקום שנאמר אלה פסל את הראשונים'. ד. על יסוד מה שכתב רש"י בתחילת הפרשה (בראשית לז, א): 'אחר שכתב לך ישובי עשו ותולדותיו בדרך קצרה, שלא היו ספונים וחשובים לפרש היאך נתיישבו וסדר מלחמותיהם איך הורישו את החורים, פירש לך ישובי יעקב ותולדותיו בדרך ארוכה כל גלגולי סבתם, לפי שהם חשובים לפני המקום להאריך בהם. וכן אתה מוצא בעשרה דורות שמאדם ועד נח, פלוני הוליד פלוני, וכשבא לנח האריך בו. וכן בעשרה דורות שמנח ועד אברהם קצר בהם, ומשהגיע אצל אברהם האריך בו. משל למרגלית שנפלה בין החול, אדם ממשמש בחול וכוכרו בכברה עד שמוצא את המרגלית, ומשמצאה הוא משליך את הצורות מידו ונוטל המרגלית. דבר אחר וישב יעקב הפשתני הזה נכנסו גמליו טעונים פשתן, הפחמי תמה אנה יכנס כל הפשתן הזה, היה פיקח אחד משיב לו ניצוץ אחד יוצא ממפוח שלך ששורף את כולו, כך יעקב ראה כל האלופים הכתובים למעלה, תמה ואמר מי יכול לכבוש את כולו, מה כתיב למטה (פסוק ב) אלה תולדות יעקב יוסף, דכתיב (עובדיה א יח) והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש, ניצוץ יוצא מיוסף שמכלה ושורף את כולם'.

אל זה השליח, ויברח במחשבתו ונפשו אל השי"ת'. וראה עוד ספר תולדות יעקב יוסף (פרשת יתרו): 'ובזה בארתי קושיות הרב מוהר"י יעבץ (אבות פ"א מ"ג) שהקשה בפסוק יתרו (שמות כ, יז) ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלדים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו. והקשה הוא ז"ל שהם ב' הפכים בנושא א', תחלה אמר אל תיראו, ולבסוף אמר ולבעבור תהי' וכו', יעו"ש. וכתבתי כי יש כמה מיני יראה בעולם, ושורש כולם הוא יראת ה', והדבק בשורש היראה ניצל מכל מיני יראה, שהם לבושים אל יראה פנימית שהיא סוג א', מה שאין כן לבושי היראה הוא הרבה. ובזה יובן אל תיראו, ר"ל מן הרבה סוגי יראה אל תיראו, שהם לבושי היראה, רק למען תהי' יראתו על פניכם, שהיא יראה יחידית, ועל ידי זה ניצל מכל מיני יראה. וז"ש (משלי י, כז) יראת ה' תוסיף ימים, וק"ל'. וראה עוד ספר יסוד צדיק (ערך יראה): 'רבנו היה נוהג ללכת לכותל המערבי מדי יום ביומו, לעתים פעמיים ביום. בימי חול ובימי שבתות, בימים טובים ובימים נוראים. לא החסיר ממנהגו זה, גם בעתות של סכנה, בימי הפרעות והפוגרומים, כאשר היתה סכנת נפשות מוחשית לעבור בשוקי הערבים בעיר העתיקה, לא חת ולא הרתיע רבנו ממנהגו זה, והיה הולך לבדו, חוצה דרכו בין הערבים, מבלי פחד וללא רתת. וסיפר הרה"צ ר' יוסף וולטוך ז"ל, שלרבנו היה מתלווה, בדרך כלל, אדם בלכתו לכותל. יום אחד לא הופיע אותו איש, נתלווה אליו ר' יוסף וולטוך. היה זה ביום השבת. כשהגיעו לשער שכם, אמר רבנו למלווהו, ר' יוסף: - אני איני מטלטל בשבת, אמשך דרכי דרך שער שכם, אולם אתה, שיש עמך

שמתלבש בהם עשו הוא אדום דינים אדומים. אלה תולדות יעקב יוסף, שהיראה של הצדיק שורף כל התאוות כקש.

כי תכלית הבריאה להנאות לברואיו, וזאת בחי' פרנסתו, כי טבע הטוב להטיב,

❖ ביאורים ❖

כי תכלית הבריאה היתה להנאות לברואיו, וזאת בחי' פרנסתו, וכידוע מהקדמונים שסיבת הבריאה היתה מחמת כי טבע הטוב להטיב, ואם אין נבראים למי ייטיב, ולכך ברא את כל העולמות, וברא את אדם הראשון ונתן בידו הבחירה אם לקיים מצוות אם לאו, וכאשר האדם מקיים מצוותיו יתברך הרי הוא כביכול מפרנס לאביו שבשמים, כי על ידי התורה והמצוות

ביראות הנפולות, שמתלבש בהם עשו הרשע הוא הנקרא אדום לרמז על זה שהוא התקבצות של כל הדינים האדומים כלומר הדינים החזקים שנמתקים על ידי יראת ה'. וכוונת אומרו 'אלה תולדות יעקב יוסף', שהיראה של הצדיק המרומוז בתיבת 'יעקב' שורף כל התאוות כקש, דהרי יוסף הצדיק הוא כח הלהבה השורף את עשו ואלופיו כקש.

ציונים והערות

בטלים מפני זה ודא ודא איתנהו ביה ע"כ צריך האדם לדבק ביראת ה' הפנימית יראת הרוממות מפני שהוא מלך נורא. וראה עוד מה שכתב רבינו בפרשת קדושים תשל"ו: וסגולת היראה לשרוף התאוות, אמנם יש יראה ויש יראה, יראה מחמת עונש גורם ריחוק ושנאה והעדר קדושה, והאם שטבעה לשדל לפייס ולרחם ולהראות אהבה וחיבה אז היראה ממנה שלא מחמת שנאה, לכן אומר קדושים תהיו לשרוף התאוות על ידי יראה של איש אמו ואביו תיראו'. ז. על יסוד דברי רש"י בפרשת ויצא (בראשית ל, כה): 'כאשר ילדה רחל את יוסף - משנולד שטנו של עשו שנא' (עובדיה א) והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש אש בלא להבה אינו שולט למרחוק משנולד יוסף בטח יעקב בהקב"ה ורצה לשוב'. ח. ראה ספר עמק המלך (שער א - פרק א): 'יתברך שמו הגדול, קודם כל דבר, עלה ברצונו הפשוט לברוא העולמות, כי אין מלך בלא עם, שנאמר, 'ברוב עם הדרת מלך' [משלי יד, כח], וגם טבע הטוב להטיב, ואם שאין עולם, למי ייטיב'.

ה. ראה ספר מבוא שערים (שער ב חלק ב פרק ח): 'והענין כי ארץ אדום היא בינה דמינה מתעריץ דינים אדומים כשנים והם השבעה מלכים דזו"ן דנפקו מינה בסוד נקודות שהיו דינין תקיפים קודם התיקון'. וראה עוד אור החיים הק' ריש פרשת חוקת בענין פרה אדומה (במדבר יט, ב): 'פרה אדומה וגו'. וראה אני כי כל סימניה מוכיחים על הדינים, אדומה כי הוא זה סימן תגבורת הדינים'. ו. ראה מאור עינים (ליקוטים): 'הענין הוא דאית יראה ואית יראה כמבואר בזוהר ונתבאר כמה פעמים בחיבור הלז והנה יראת העונש היא יראה חיצונית והעיקר הוא יראה הפנימית יראת הרוממות שהוא עיקרא ושרשא דכל עלמא והוא מחיה את כולם וכתוב (דברים ד, כד) כי ה' אש אוכלה דאכל כל אשין דעלמא הענין הוא כי האדם יש בו ד' יסודות ויסוד האש בו שממנו באים התחממות התאוות והתענוגים זרים וכשהאדם מתדבק ביראת ה' אז האש של הקדוש ברוך הוא מכלה כל התאוות ומתבטלין כל האשיות ותאוות הזרים משא"כ מי שיש בו יראת העונש לבד כל התאוות אינם

ובעת התחלת השיעבוד התנוציץ אורו של משיחינו בחי' רפואה קודם למכה, ושני משיחינו משיח בן דוד ומשיח בן יוסף נצטלמו בדמות אביהם, שאצל יעקב כתיב (פס, טו) וידו אוחזת בעקב עשו, שרצה לצאת הראשון ולבסוף לקח ממנו הבכורה. ואצל יהודה שורש השתלשלות משיח כתיב ויהי כמשיב ידו

✽ ביאורים ✽

למצרים, כבר התנוציץ אורו של משיחינו בחי' רפואה קודם למכה, והוא הענין המוזכר בהמשך הפרשה בירידת יהודה מעם אחיו, ויכומו שייכם את תמר כלתו, עדי לידת פרץ אבי מלכות בית דוד. והבט וראה איך שני משיחינו משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, נצטלמו בדמות אביהם, שאצל יעקב כתיב (בראשית כה, כו): 'וַיֵּדֹא אַחֲזֵת בְּעֵקֶב עֵשָׂו, שְׂרָצָה לְצֵאת הָרְאשֹׁן וְלִכְבוֹשׁ לְקַח מִמֶּנּוּ הַבְּכוֹרָה כֹּאשֶׁר עָשׂוּ הַסִּכִּים לְמַכְרָה לוֹ בְּעַד נֹזֵד עַדשִׁים. וְאֵצֶל יְהוּדָה שֶׁהוּא שׁוֹרֵשׁ הַשְּׁתִּלְשׁוֹת מְשִׁיחַ נְמִי כְּתִיב (בראשית לח, כט): 'וַיְהִי כְּמָשִׁיב יָדוֹ

מתקיים תכלית הבריאה ליתן שכר טוב למי שעשה רצונו, וישראל שלמטה נותנים להקב"ה כביכול את הכח להיטיב לברואיו והוא בחינת מאמרם 'ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים', ולצורך הטבה זו רצה הקב"ה שבני ישראל ירדו למצרים ויזדככו שם בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה, כדי שבני ישראל יזכו בדין לקבל את התורה ולהיכנס לארץ ישראל, אמנם גרמו עוונות הראשונים שבני ישראל יוצרכו לירד שוב פעם בגלות בחורבן בית ראשון ואחר כך בחורבן בית שני, אבל תכלית כל הגלויות להיטיב לנו בביאת משיחנו בב"א. ולכן מיד בעת התחלת השיעבוד בזמן שיוסף הצדיק נמכר

ציונים והערות

לו אשה והקב"ה היה עוסק בורא אורו של מלך המשיח ויהי בעת ההיא וירד יהודה (ישעיה טו) בטרם תחיל לדה קודם שלא נולד משעבד הראשון נולד גואל האחרון ויהי בעת ההיא מה כתיב למעלה מן הענין והמדנים מכרו אותו אל מצרים. יא. ראה רש"י שם: 'שמעתי מדרש אגדה הדורשו לפי פשוטו, בדין היה אחוז בו לעכבו, יעקב נוצר מטיפה ראשונה ועשו מן השניה, צא ולמד משפופרת שפיה קצרה, תן לה שתי אבנים זו תחת זו, הנכנסת ראשונה תצא אחרונה, והנכנסת אחרונה תצא ראשונה, נמצא עשו הנוצר באחרונה יצא ראשון, ויעקב שנוצר ראשונה יצא אחרון, ויעקב בא לעכבו שיהא ראשון ללידה כראשון ליצירה, ויפטור את רחמה, ויטול את הבכורה מן הדין.'

ט. ראה זוה"ק פרשת ויקרא (ז): 'ובגין כך ישראל מפרנסי לאביהן שבשמים תנינן. ויסוד זה מובא רבות בכל כתבי הבעש"ט ותלמידיו, ראה דגל מחנה אפרים (פרשת אחרי ד"ה ושמתם): דאיתא (זוהר ויקרא ז): ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים על דרך (תהלים סח, לה) תנו עוז לאלקים, ופרנסה היינו חיות רצה לומר בעשיית מצותיו יתברך בזה נותנין כח ועוז וחיות להשם ברוך הוא כביכול. י. ראה מדרש (ב"ר פה, א): 'ויהי בעת ההיא, רבי שמואל בר נחמן פתח (ירמיה כט) כי אנכי ידעתי את המחשבות שבטים היו עסוקין במכירתו של יוסף ויוסף היה עסוק בשקו ובתעניתו ראובן היה עסוק בשקו ובתעניתו ויעקב היה עסוק בשקו ובתעניתו ויהודה היה עסוק ליקח

והנה יצא אחיו. גם אצל יוסף וישם את אפרים לפני מנשה (ממ כ) והכל בא שנחלפה רחל ללאה.

ובענינים האלה גנוזים סודות ונ"ק מהשכינה באים בלבושים שונים ויורדים לעומק התהום, ובני ישראל מרגישים הגלות, והצדיקים מתלבשים בלבושים שונים כדי להעלותם ולסדרם איש על מקומו המתאים המיוחד. וכונת הבריאה שע"ז מתענג ומתפרנס השי"ת מהנהגת הצדיקים, והתגלות אורו של משיח זהו כבוד מלכותו בכל משלה.

* * *

❁ **ביאורים** ❁

שונים, ויורדים לעומק התהום, ובני ישראל מרגישים הגלות של השכינה הקדושה והניצוצי קדושה יי, והם מבינים בקדושתם איך צריך להעלות את אלו הניצוצות, והצדיקים מתלבשים בלבושים שונים כדי להעלותם ולסדרם איש על מקומו המתאים המיוחד, וזהו עיקר כונת הבריאה, שעל ידי זה, כלומר ע"י כל אלו המעשים שהצדיקים עושים לברר את ניצוצות הקדושה ולהעלות את השכינה, מתענג ומתפרנס השי"ת מהנהגת הצדיקים, והתגלות אורו של משיח שיגיע במהרה בימינו זהו גדר גילוי כבוד מלכותו בכל משלה, כי בזמן שיתגלה משיח בן דוד יראו הכל איך כל הבריאה מכוונת לגדל כבוד מלכותו יתברך ולהראות יקר תפארת גדולתו.

והנה יצא אחיו ותאמר מה פּרצת עֲלֶיךָ פָּרֶץ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פָּרֶץ, והרי שזרח היה צריך להולד ראשון ופרץ עכבו מלצאת ופרץ תחילה והוא אורו של משיח. גם אצל יוסף מצינו שהקדים יעקב אבינו את אפרים הקטן שממנו מגיע משיח בן יוסף לפני מנשה הגדול ממנו, כמו שנאמר בפרשת ויחי (בראשית מח, כ): 'וַיִּשֶׂם אֶת אֶפְרַיִם לְפָנָיו מִנְשֵׁה', הרי להדיא שאצל יעקב אבינו ויהודה ויוסף מצינו ענין של הקדמת הקטן לפני הגדול שלא לפי הסדר, והכל בא גם כן מאותו סדר שנחלפה רחל ללאה ורחל היתה עיקרו של בית ויעקב אבינו רצה לשאת אותה תחילה.

ובענינים האלה גנוזים סודות וניצוצי קדושה מהשכינה, כי הכלל הוא שהניצוצי קדושה באים בלבושים

===== **ציונים והערות** =====

נחת רוח לפניו יתברך כמשל שמחת המלך בבוא אליו בנו יחידו בצאתו מן השביה ובית האסורים כנ"ל.

יב. ראה תניא (פרק מא): 'והנה כל כוונתו במסירת נפשו לה' ע"י התורה והתפלה להעלות ניצוץ אלהות שבתוכה למקורו תהא רק כדי לעשות

התנגדות למושיחנו התחיל מער ואונן, וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע וכו' ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו. שלא היה לו אהבת אחים, וידע, דעת לחבל ולהזיק שלא תהי' תקומה, כי ע"י ביאת משיח יתקיים הרבה זרע בבני ישראל ויתרבה דעת דקדושה ויתקיים אהבה ואהבה ויתענגו על של אחרים כמו על שלהם.

❦ ביאורים ❦

משיח יתקיים הרבה זרע בבני ישראל, כמו שאמרו חז"ל (שבת ל:): 'כי הא דיתיב רבן גמליאל וקא דריש עתידה אשה שתלד בכל יום, שנאמר (ירמיהו לא, ז) הָרָה וּלְיָלֶדֶת יִתְדָרוּ, ויתרבה מתוך כך דעת דקדושה כי יהיו הכל צדיקים וידעו את הקב"ה, וכמו שנאמר (ירמיה לא, לג): 'פי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם נאם ה', ויתקיים בתוך כל ישראל אהבה ואהבה, ויתענגו על טובה של אחרים כמו על שלהם, ובזה יתקן חטא שנאת חנם שהוא היה שורש חטאו של אונן שלא חפץ ליתן זרע לאחיו ולא שמח בשמחת אחיו שיהיה לו זרעו.

בפרשת ער ואונן טמון שנאת אחים / נביאת המשיח יתרבה זרע בני ישראל באהבה ואהבה.

בענין פרשיית ער ואונן מונח כח התנגדות למושיחנו ח"ו, שזה התחיל מער ואונן, והוא פירוש הכתוב (בראשית לח, ט) וַיֵּדַע אוֹנֵן פִּי לֹא לוֹ וְהָיָה הַזֶּרַע וְהָיָה אִם בָּא אֶל אִשְׁתּוֹ אַחִיו וְשָׁחַת אֶרְצָה לְבִלְתִּי נָתַן זֶרַע לְאָחִיו, כלומר שלא היה לו אהבת אחים להסכים שיהיה לאחיו זרעו, והרי כל הגלות נגזרה רק בעוון שנאת חנם, וידע מלשון דעת, שהיה כאן בדעה לחבל ולהזיק שלא תהי' תקומה חס ושלום לצד הקדושה, כי ע"י ביאת

ציונים והערות

ולא שם לבו להתפלל גם עבור אחיו כנ"ל. אבל זרח ופרץ תיקנו זאת כמו שמבאר בהמשך דבריו: 'וזהו שקשרה על ידו שני על יד בן ישי לאמר זה יצא ראשונה כי קודם הגאולה יצא תשועה לישראל הנה זהו בחי' זרח להושיע ולבשר להם לישראל כל טוב להזמן הגלות ולהתפלל עליהם כל הימים וזהו תיקון הפגם של תחלה. וז"ש כמשיב ידו והנה יצא אחיו שכאשר הביין שפגם תחלה בגלגול הראשון הנה השיב ידו ונתישב רק להתפלל עבור אחיו והנה אחיו הוא פרץ הוא המשיח הוא נולד ויצא בזכות תפלת הצדיקים על הגאולה בב"א'. טו. יש לציין לספר יסוד צדיק (ערך אהבת ישראל): 'מרן מוהרג"מ זי"ע התלונן שאין לו אהבת ישראל כמו אביו הק' זי"ע, שאביו לא הי' אצלו שום חילוק בין משפחתו לבין סתם יהודי, אולם אצלו יש חילוק.

יג. ראה מה שכתב רבינו לקמן תשי"ח: 'בא אל אשת אחיך ויבם אותה והקם זרע לאחייך, ואם היה מקיים ציווי של אביו היתה בזה מצוה כפולה של כיבוד אב ושל מצות יבום, וכל מה שהמצוה יותר גדולה ונכבדת, היצ"ר יותר מתגבר, ובפרט ששם צפון טמון ונעלם נשמה קדושה של משיח צדיקינו מושיען של ישראל, שאז בא זמן שיתבטל מהעולם ובודאי לא ניחא ליה בזה'. יד. ראה תפארת שלמה (פרשת וישב): 'והנה נשמת ער ואונן הם היו נשמות גבוהות מאד והם שבאו אח"כ בפרץ וזרח בני יהודה כמבואר בהאר"י ז"ל. אך כפי הנראה הנה אך זהו הפגם שלהם שלא רצו להטיב לאחרים בצדקתם והוא שאמה"כ וידע אונן כי לא לו יהיה הזרע ושחת ארצה כנ"ל כי הוא חשב כי הזרע הניתן לו מלמעלה הוא הניתן לו עבור עצמו

הקריאה מעוררת

חשיבות לימוד הזוה"ק וקבלה

הענין ע"פ טועמי' חיים זכו, שא"א להדבק בחיי החיים והאור העליון בעוה"ב באם לא שמועם מעין עוה"ב גם בעוה"ז, כמ"ש בשם צדיקים ז"ל שמאד חשוב לימוד הזוה"ק אע"פ שאינו מבין ולא יודע מאי קאמר, וכן לימוד הקבלה, שעיי"ז לע"ל יזכה להבין מה שלמד בעוה"ז ולא הבין, משא"כ מי שלא נכנס לטרוח לדעת ולטעום כלל. שתתקבל ונעשה קל ברנליו כאלו נתבשר שבודאי יצליח, וכך היה.

הוראות למעשה

- (א) עיקר התשובה תלויה ביראת ה' ביראת הרוממות.
- (ב) על ידי יראת ה' נופל מהאדם כל היראות האחרות מפני בשר ודם.
- (ג) יראת ה' שורף התאוות.
- (ד) הקב"ה מיזענג מהחזרת ניצוצי הקדושה.
- (ה) בביאת המשיח יתענגו על טובה של אחרים כמו טובת עצמם.